

Sygnatura akt VI Ka 100/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 marca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Sędziowie SSO Piotr Mika

SSO Grażyna Tokarczyk (spr.)

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Janusza Banacha

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2018 r.

sprawy **A. G.** ur. (...) w P.,

syna A. i Z.

oskarżonego z art. 278§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 21 listopada 2017 r. sygnatura akt IX` K 1446/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 440 kpk, art. 439 § 1 pkt 9 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza postępowanie o przypisany oskarżonemu czyn ustalając, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dwoma osobami usiłował dokonać zaboru mienia o wartości nie przekraczającej 525 zł, a w chwili czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, czym wyczerpał znamiona art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw - z powodu przedawnienia karalności, a kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;

2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1, 3 i 4 ustala, iż w chwili czynów oskarżony miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, przyjmując, że zachowanie opisane w punkcie 1 wypełniało znamiona art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw, zaś czyny przypisane w punkcie 3 wypełniają znamiona występku z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, a czyn przypisany w punkcie 4 wypełnia znamiona występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk;

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 5 i na mocy art. 91 § 2 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 3 oraz 4 i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

- ustala, że rozstrzygnięcie z punktu 6 dotyczy kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej powyżej;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego G. T. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

sygn. akt VI Ka 100/18

UZASADNIENIE

A. G. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 16 kwietnia 2014 r. w P., woj. (...), działając umyślnie wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), P. G. i P. K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia skrzydła bramy wjazdowej na teren posesji usytuowanej przy ulicy (...) poprzez jej ściągnięcie, powodując tym straty w mieniu W. W. w wysokości 500 PLN;

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

II. w dniu 16 kwietnia 2014 r. w P., woj. (...), działając umyślnie wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), P. G. i P. K. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia skrzydła bramy wjazdowej na teren posesji usytuowanej przy ulicy (...), wartości 500 PLN poprzez jej ściągnięcie, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli, ponieważ zostali spłoszeni przez W. W., czym działali na szkodę W. W.;

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk

III. w dniu 17 kwietnia 2014 r. w P., woj. (...), z niezabezpieczonego terenu firmy (...) działając umyślnie wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) i P. K. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia taczki metalowej wartości 100 PLN oraz stalowego wałka wartości 440 PLN poprzez włożenie wałka do taczki i wywiezienie, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli, ponieważ M. P. (1) został zatrzymany przez pracownika firmy (...), czym działali na szkodę M. C.;

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk

IV. w okresie od 4 listopada 2014 r. do 6 listopada 2014 r. w P. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. G. ((...)) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinny, gdzie po uprzednim wyłamaniu okna dostał się do wnętrza pomieszczenia, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z nieustalonych przyczyn, czym działał na szkodę K. K.;

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

V. w okresie od 4 listopada 2014 r. do 6 listopada 2014 r. w P. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. G. ((...)) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do wolno stojącego garażu znajdującego się na terenie posesji, gdzie po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci kłódki dostał się do wnętrza pomieszczenia, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z nieustalonych przyczyn, czym działał na szkodę K. K.;

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

VI. w okresie od 4 listopada 2014 r. do 6 listopada 2014 r. wspólnie i w porozumieniu z P. G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia aluminiowej rolety antywłamaniowej o wartości 1000 PLN z domu jednorodzinny w P. przy ul. (...) działając na szkodę K. K.;

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 21 listopada 2017 roku sygn. akt IX K 1446/16 orzekł, że:

1. oskarżonego A. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 16 kwietnia 2014 r. w P., woj. (...), około godz. 12.15, działając wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi ustalonymi osobami, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia jednego skrzydła bramy wjazdowej na teren posesji usytuowanej przy ulicy (...), wartości 500,00 zł., poprzez jej ściągnięcie, jednak zamierzonego celu nie osiągnął, ponieważ został spłoszony przez W. W., czym działał na jej szkodę oraz w tym samym dniu, nie później niż do godziny 13.15, działając wspólnie i w porozumieniu z tymi samymi trzema innymi ustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia drugiego skrzydła tej samej bramy wjazdowej na teren posesji usytuowanej przy ulicy (...) poprzez jej ściągnięcie, powodując tym straty w mieniu W. W. w wysokości 500,00 zł. i kwalifikując zarzucane oskarżonemu czyny jako wykroczenia z art. 11 § 1 k.w. w zw. z art. 119 § 1 k.w. i art. 119 § 1 k.w., na podstawie art. 45 § 1 k.w. w związku z art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. i art. 62 § 2 k.p.w. przy zastosowaniu art. 2 § 1 k.w. postępowanie co do tych wykroczeń umarza;

2. oskarżonego A. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 17 kwietnia 2014 r. w P., woj. (...), z niezabezpieczonego terenu firmy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi ustalonymi osobami usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia taczki metalowej o wartości 100,00 zł. i stalowego wałka wartości 440,00 zł. oraz łącznej wartości 540,00 zł., poprzez włożenie wałka do taczki i jego wywiezienie, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie jednego ze współsprawców przez pracownika firmy (...), czym działał na szkodę M. C., to jest popełnienia występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk przy zast. art. 4 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

3. oskarżonego A. G. uznaje za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą:

- w dniu 5 listopada 2014 roku w P. przy ul. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego, gdzie po uprzednim wyłamaniu okna dostał się do wnętrza pomieszczenia, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego, czym działał na szkodę K. K., to jest popełnienia występku z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk.

- w dniu 5 listopada 2014 roku w P. przy ul. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do wolnostojącego garażu znajdującego się na terenie posesji, gdzie po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci kłódki dostał się do wnętrza pomieszczenia, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego, to jest popełnienia występku z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk.

i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw, na podstawie art. art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 4 § 1 kk wymierza oskarżonemu A. G. karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego A. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 5 listopada 2014 roku z domu jednorodzinnego w P. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia aluminiowej rolety antywłamaniowej o wartości 1000 PLN, działając na szkodę K. K., to jest popełnienia występku z art. 278 § 1 kk. i za to na podstawie powołanego przepisu przy zast. art. 4 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

5. na mocy art. 91 § 2 kk przy zast. art. 4 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego w punkcie 2, 3 i 4 Wyroku kary pozbawienia wolności i orzeka wobec niego jedną łączną karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

6. na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie 4. Wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach: od 24 kwietnia 2014 roku od godz. 12:05 do dnia 25 kwietnia 2014 roku do godz. 15:22, od 03 sierpnia 2014 roku od godz. 19:05 do dnia 05 sierpnia 2014 roku do

godz. 14:35, od 06 listopada 2014 roku od godz. 17:50 do dnia 08 listopada 2014 roku do godz. 12:30, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

7. na mocy art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze, § 17 ust. 1 pkt. 2), § 17 ust. 2 pkt. 3) przy zastosowaniu § 4 ust. 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa – na rzecz radcy prawnego G. T. wynagrodzenie w kwocie 1.298,88, w tym podatek od towarów i usług - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

8. na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 17 ust.1 Ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Obrońca zaskarżył wyrok w części, a to w zakresie punktów 2 i 3, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w punkcie 2 polegający na uznaniu, iż oskarżony wszedł 17 kwietnia 2014 r. wraz z P. K. i M. P. (2) na teren firmy (...) w P. w celu dokonania kradzieży, podczas, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań M. P. (1) i P. K. jednoznacznie wynika, że oskarżony nie brał żadnego udziału w popełnianiu przypisanego mu przestępstwa, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w punkcie 3 polegający na uznaniu, iż w dniu 5 listopada 2014 r. w P. oskarżony wraz z P. G. pokonał zabezpieczenie garażu wolnostojącego w postaci kłódki a następnie wszedł do środka w celu dokonania kradzieży, podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonej wskazuje jednoznacznie, iż garaż w tym dniu był zamknięty wyłącznie na zasuwę, a oskarżony nie przełamał żadnego zabezpieczenia, obrazę prawa procesowego mająca wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 kpk poprzez błędne przyjęcie, iż łączna wartość wałka stalowego i metalowej taczki będących przedmiotem przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 wyroku wynosi 540 zł, podczas, gdy wartość ta nie została w żaden sposób wykazana, a zgromadzony materiał dowodowy, w tym w szczególności zeznania M.b.i T. L. wskazują, iż wartość ta mogła wynosić poniżej 500 zł i w konsekwencji stanowić wykroczenie z art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw, przy czym wątpliwości w tym zakresie mają charakter wątpliwości nie dających się usunąć, a zatem powinny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego, a naruszenie to miało wpływ na treść orzeczenia.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo skuteczna.

W pierwszej jednak kolejności konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku z uwagi na dostrzeżone uchybienie w postaci błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia, w zakresie ustalenia stanu poczytalności oskarżonego, co powodowało, że zapadły wyrok oceniony być winien, jako rażąco niesprawiedliwy, a to wymagało zmiany zaskarżonego orzeczenia poza zakresem podniesionych zarzutów na korzyść oskarżonego. Z opinii sądowo-psychiatrycznej uzyskanej w postępowaniu przygotowawczym wynika, bowiem, że w chwili czynów mu zarzucanych, A. G. miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność ich rozpoznania i pokierowania swoim postępowaniem (k. 112- 114). Wnioski opinii skutkowały wszczęciem śledztwa w niniejszej sprawie, prokurator jednak nie postanowił o zmianie zarzutów, nie uwzględnił owej okoliczności w akcie oskarżenia, a i Sąd I instancji ją pominął.

Dlatego Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1, 3 i 4 ustalając, iż w chwili czynów oskarżony miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, przyjmując, że zachowanie opisane w punkcie 1 wypełniało znamiona art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw, zaś czyny przypisane w punkcie 3 wypełniają znamiona występku z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, a czyn przypisany w punkcie 4 wypełnia znamiona występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk.

W dalszej kolejności Sąd odwoławczy zgodził się z zarzutem apelacji w zakresie ustalenia wartości przedmiotu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2.

Zgodnie z art. 119 § 1 kw- za wykroczenie polegające na kradzieży lub przywłaszczeniu odpowiada sprawca w wypadku, jeżeli wartość rzeczy ruchomej nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2018 r. (Dz. U. z dnia 15 września 2017 r.) ustaliło od dnia 1 stycznia 2018 r. minimalne wynagrodzenie za pracę w wysokości 2100 zł. Oznacza to, że wykroczeniami pozostają czyny, gdzie wartość przedmiotu nie przekracza 525 zł.

W wypadku zdarzenia na szkodę M. C. przedmiotem usiłowanej kradzieży był wałek stalowy oraz taczka. Wartość tego pierwszego przedmiotu, jak wynika to z zeznań M. B. oraz pokrzywdzonego oszacowana miała być na podstawie cen zakupu, przy czym nie przeprowadzono oględzin wałka, nie dokonano jego zważenia, ani nie utrwalono rodzaju stali, z jakiej został wykonany, a to mogło prowadzić do bardzo odmiennych ustaleń. M. B. zeznał, że przedmiot ten nie mógł ważyć 60 kg, jak wskazywał to pokrzywdzony, odwołując się do spostrzeżeń dotyczących postury sprawcy unoszącego wałek. Wagę tę oszacował na 30- 40 kg, równocześnie nie pamiętał z jakiej stali wałek był wykonany podając ceny od 6 zł za kg przy stali zwykłej do 12- 14 zł przy stali narzędziowej. Wedle tych danych wykluczyć jednak należało stal zwykłą o tyle, że waga wałka oscylować musiałaby wokół 70 zł, a to świadek wykluczył. Przy wadze 30- 40 kg- cena za 1 kg winna wynosić 10,5 – 14 zł, a to odpowiada cenom stali narzędziowej. Niemniej nawet ustalenie, że wartość wałka została prawidłowo wskazana przez pokrzywdzonego i jego pracownika, nie pozwala jeszcze ustalić, że suma wartości przedmiotów przekroczyła próg przepołowienia. Drugim, bowiem elementem zabieranym przez sprawców była taczka, niewątpliwie nie nowa, a nawet zużyta, owszem pełnowartościowa, w sensie jest stanu zdatnego do użytku, ale nie uzasadniało to bynajmniej możliwości przyjęcia wartości tego przedmiotu wg ceny nowej taczki, a tak uczynili zgłaszający, pokrzywdzony wprost odwołał się do ceny 100- 120 zł, za nową taczkę, co sprawdzał w pobliskich, do prowadzonej działalności, sklepach budowlanych.

Uwzględniając zatem zużycie przedmiotu nie można uznać, aby jego wartość w chwili czynu osiągnęła 85 zł, a zatem aby suma przedmiotów osiągnęła na czas orzekania przez Sąd odwoławczy wartość 525 zł.

Dlatego Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 2 i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie o przypisany oskarżonemu czyn ustalając, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi dwoma osobami usiłował dokonać zaboru mienia o wartości nie przekraczającej 525 zł, a w chwili czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, czym wyczerpał znamiona art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw - z powodu przedawnienia karalności.

Nie podzielił zatem Sąd odwoławczy wywodów apelującego podważających przypisanie oskarżonemu współdziałania przestępczego z pozostałymi dwoma sprawcami. Trafnie bowiem Sąd I instancji ocenił zgromadzony w tym zakresie materiał dowodowy. Nie sposób przy tym kierować się relacjami, w których wsparcia dla zarzutu apelacji, doszukuje się skarżący. Nie można przecież dać wiary M. P. (3), gdy w pierwszych wyjaśnieniach podawał, że na teren firmy wszedł z drugą osobą, bo wówczas wskazywał A. K. (k. 10- 11), a ten związku z czynem nie miał żadnego. M. B. konsekwentnie mówił o trzech osobach, cała trójka też wyjaśniała o swoim towarzystwie. P. K. i A. G. wyjaśnili co prawda zbieżnie, że na teren wszedł jedynie M. P. (4) (k. 44- 45, 50), ale opis jego zachowania odbiega od zasad logicznego rozumowania, bo miał on wówczas ze sobą mieć wózek, na ten wózek załadować wałek, a dodatkowo brać taczkę, co nie wytrzymuje w konfrontacji z możliwościami jednego człowieka. Z kolei wspomniany wózek, jako przedmiot, na który sprawcy załadowali wałek jest również w zeznaniach M. B., tak miał postąpić jeden ze sprawców, drugi zabierać taczke, a trzeci iść obok. Taki przebieg zdarzenia oraz zatrzymanie przez świadka sprawcy z wózkiem, odpowiada zasadom logiki i temu, że ucieczkę M. P. (3) opóźnił wózek służący mu przecież do zbierania złomu, a zatem przedmiot na tyle cenny, że nie chciał go porzucać. To, że pozostali nie oddalili się przed przyjazdem policji nie zaskakuje o tyle, że skoro niczego nie udało im się skutecznie zabrać, przy ujawnionym w niniejszej sprawie rozmiarze działań przestępczych i pogardzie wobec zasad prawa, liczyli zapewne, że nie spotkają ich żadne konsekwencje.

Zauważyć wypada w tym miejscu, że oczekiwanie skutecznej represji ze strony społeczeństwa oraz organów ścigania, jest o tyle uzasadnione o ile czynności wykrywacze, a dalej procesowe, na wstępnym etapie postępowania podejmowane są w sposób rozważny i dokładny, tak aby nie było wątpliwości, co do zakresu oskarżenia, a tym samym również w wypadku czynu przepołowionego, by prawidłowo rozpoznać przestępstwo lub wykroczenie, za które przecież również grożą stosowne sankcje.

Uwaga ta ma również znaczenie dla zakresu wyroku pozostającego poza zarzutami środka odwoławczego, a to potrzeby czynienia roztropnej oceny zachowań sprawców z uwzględnieniem treści art. 12 kk i art. 10 § 1 i 2 kk, kiedy czyny zabronione stanowią w istocie jedno rozbudowane działanie, a sprawcy kierują się tym samym zamiarem.

Sąd odwoławczy nie przychylił się także do zarzutu oraz rozważań z nim związanych, a odnoszącym się do zachowania przypisanego oskarżonemu w punkcie 3 tiret 2. Owszem oskarżony wyjaśniał o otwarciu jedynie zasuwy garażu, jednak uwzględniając zeznania pokrzywdzonej nie sposób wywodzić wniosku, że skoro bezpośrednio przed zdarzeniem nie sprawdziła stanu zamknięcia garażu, to był on nie zamknięty. Przypomnieć bowiem trzeba, że wspominała świadek o wcześniejszych kradzieżach, które doprowadziły do opróżnienia domu i garażu, w którym pozostało jedynie drewno opałowe, o każdorazowym zabezpieczaniu obu obiektów, oraz do dnia czynów oskarżonego, o braku spostrzeżenia ingerencji innych osób w mienie. Prawdą jest, że protokół oględzin nie ujawnił ani resztek kłódki, ani opiłków metalu. Co do tego drugiego, to nie trzeba wiedzy specjalistycznej, aby wiedzieć, że użycie piłki do metalu jest najmniej skutecznym sposobem otwarcia kłódki, ze względu na czas konieczny do tego rodzaju pokonania przeszkody. Sama zaś kłódka jest przedmiotem na tyle niewielkim, a metalowym, że mogła stać się łupem sprawców, ale równie dobrze zostać odrzucona, sprawcy nie zostali zatrzymani na miejscu. Nie da się też pogodzić z zasadami logiki twierdzenia, że inna osoba dokonała włamania do garażu, a następnie w tym po stwierdzeniu braku przedmiotów, które chciałaby zabrać, zamknęła drzwi i zasunęła zasuwę. Tego rodzaju dokładnością nie cechowali się przecież oskarżony i jego brat, pozostawiając drzwi otwarte, co jest jak najbardziej naturalne.

Dlatego we wskazanym zakresie Sąd odwoławczy nie doszukał się w rozumowaniu Sądu I instancji uchybień, które skutkować musiałyby zmianą wyroku, bądź które prowadzić powinny do jego uchylenia.

Konsekwencją orzeczenia o umorzeniu postępowania w odniesieniu do czynu z punktu 2 wyroku, było uchylene rozstrzygnięcia z punktu 5 o karze łącznej i wymierzenie kary łącznej w wyniku połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach 3 oraz 4. Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniając, iż kara łączna mogła zostać orzeczona w granicach od 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także, iż poprzednio wymierzona kara łączna obejmująca karę 5 miesięcy pozbawienia wolności wynosiła 1 rok i 4 miesiące pozbawienia wolności, zachowując proporcje Sądu I instancji oraz biorąc pod uwagę ścisły związek pomiędzy zachowanymi przypisanymi we wskazanych orzeczeniach, skupionymi w jednym miejscu, na jednej posesji, na szkodę jednej osoby, z takim samym zamiarem, przeciwko takiemu samemu dobru prawem chronionemu.

Sąd odwoławczy ustalił w związku z tym, że rozstrzygnięcie z punktu 6 dotyczy kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej powyżej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim nastąpiło przedawnienie karalności czynu oskarżonego, który wypełniał znamiona wykroczenia umarżając postępowanie w tej części, w pozostałym zakresie dokonując zmian będących konsekwencją wskazanego orzeczenia, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.